

Sygn. akt III CKN 411/97

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Dnia 11 marca 1998 r.

Sąd Najwyższy Izba Cywilna

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN - G. Filcek (spraw.)

Sędziowie: SN - T. Domińczyk

SN - K. Kołakowski

Protokolant: J. Krajewska

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 1998 r.
na rozprawie sprawy z powództwa K. Ł.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zespołowi Opieki Zdrowotnej w D.
o zapłatę
na skutek kasacji powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 czerwca 1997 r., sygn. akt I ACa [...]

oddala kasację.

U Z A S A D N I E N I E

K. Ł. żądała od Skarbu Państwa - Zespołu Opieki Zdrowotnej w D. 15.000 zł zadośćuczynienia za narażanie jej na cierpienie i niebezpieczeństwo utraty życia wskutek zastosowania przy operacji niewłaściwej narkozy, której następstwem było wystąpienie odmy płucnej i podskórnej.

Strona pozwana domagała się oddalenia powództwa twierdząc, że nie ma podstaw do obarczenia jej odpowiedzialnością za to, że 30.06.1994 r. znieczulono powódkę przy zastosowaniu narkozy ogólnej oraz że po operacji pojawiła się u powódki odma płucna i podskórna. Zastosowanie narkozy ogólnej było konieczne, ponieważ powódka nie zgodziła się na inny rodzaj znieczulenia. Powstanie zaś odmy było związane z trwającą u powódki od lat chorobą astmy i zmienioną chorobowo tkanką płucną.

Wyrokiem z 21.III.1997 r. Sąd Wojewódzki w W. oddalił powództwo opierając się na następujących ustaleniach:

Powódka od lat cierpi na astmę, epilepsję i pozostaje pod opieką Poradni Zdrowia psychicznego. Przed 30 czerwca 1994 r. powódka była 6-krotnie operowana w znieczuleniu ogólnym bez żadnych ujemnych następstw. W czerwcu 1994 r. nie zgodziła się na proponowane jej znieczulenie dordzeniowe, zatem znieczulenie ogólne okazało się konieczne. Po wybudzeniu się ze znieczulenia u powódki nastąpiły wymioty, które były najbardziej prawdopodobną przyczyną pęknięcia pęcherza płucnego i wystąpienia odmy płucnej i podskórnej. Rozpoznanie odmy nastąpiło bezzwłocznie, a jej likwidacja nie przedłużyła pobytu powódki w szpitalu. Odma nie spowodowała żadnego uszczerbku na zdrowiu.

Na podstawie opinii Konsultanta Wojewódzkiego do spraw Anestezjologii Rzecznik Odpowiedzialności Zawodowej [...] Izby Lekarskiej odmówił wszczęcia postępowania wyjaśniającego przeciwko lekarzowi, który dokonał znieczulenia powódki, a biegli Akademii [...] w W. wykluczyli popełnienie przez niego błędu lekarskiego.

Powódka złożyła apelację opartą na zarzucie naruszenia art. 417 § 1 kc, która wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 czerwca 1997 r. została oddalona.

Powódka zaskarżyła ten wyrok w kasacji opartej na obu podstawach wymienionych w art. 393¹ kpc, przypisując Sądowi naruszenie art. 417 § 1 kc oraz naruszenie art. 378 § 2 kpc wskutek nierozpoznania istoty sprawy w świetle danych zawartych w karcie informacyjnej Katedry Kliniki Chorób Wewnętrznych i Alergologii [...] w W. z dnia 16.V.1997 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 393¹¹ kpc Sąd Najwyższy, z wyjątkiem dotyczącym nieważności postępowania, rozpoznaje sprawę w granicach kasacji. Granice te określają podstawy kasacji i wskazane w ramach tych podstaw przepisy postępowania. W ramach pierwszej z tych podstaw skarżąca wskazała art. 417 § 1 kc, który określa podstawę odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną przez funkcjonariusza państwowego przy wykonywaniu powierzonej mu czynności. O tym czy przepis ten mógł być w sprawie zastosowany, czy też nie było podstaw do jego zastosowania, decydują wyniki postępowania dowodowego, tj. dokonane po rozważeniu dowodów ustalenia faktyczne. Ustaleń tych dokonał Sąd I inst. i w ich świetle uznał, że nie została wykazana podstawa odpowiedzialności Skarbu Państwa wobec powódki. Składając apelację powódka nie podważyła ustaleń faktycznych będących podstawą niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia. Również w kasacji powódka nie wykazała, że dokonanie ustaleń faktycznych nastąpiło z naruszeniem przepisów postępowania. Powołanie się na naruszenie art. 378 § 2 kpc nie mogło spełnić takiego zadania.

Przepis art. 378 § 2 kpc zawiera nakaz uchylenia orzeczenia Sądu I inst. w wypadku dostrzeżenia nieważności postępowania, co nie wchodziło w tej sprawie w rachubę, względnie w wypadku oceny, że Sąd I inst. nie rozpoznał istoty sprawy. Nie wchodząc szerzej w rozważania, co należy rozumieć

generalnie przez „istotę sprawy”, na użytek niniejszej sprawy można powiedzieć, że Sąd II inst. zobowiązany byłby do uchylenia zaskarżonego wyroku, gdyby stwierdził, że Sąd I inst. nie wyjaśnił okoliczności faktycznych niezbędnych do zajęcia stanowiska, czy istniały przewidziane w art. 417 § 1 kc przesłanki odpowiedzialności Skarbu Państwa. Takiego zarzutu nie można byłoby jednak formułować pod adresem Sądu I inst. w oparciu o treść okazanej Sądowi Apelacyjnemu i załączonej do kasacji karty informacyjnej z dnia 16 maja 1997 r. Po pierwsze dlatego, że podane w tej karcie wyniki badania „domniemanej alergii” powódki na leki, pochodzące z 1997 r. nie byłyby miarodajne do oceny stanu z czerwca 1994 r. kiedy miało miejsce kwestionowane znieczulenie powódki. Po drugie zaś dlatego, że wyniki wspomnianego badania nie potwierdziły występowania u powódki alergii na leki. Oceny tej nie podważa w żadnym razie zalecenie unikania stosowania w przyszłości leku o nazwie T.. Zalecenie to zostało bowiem dokonane „niezależnie” od otrzymanych wyników badania. W powyższych okolicznościach Sąd II inst. nie miał żadnych podstaw do przyjęcia, że omówiona wyżej karta informacyjna wskazywała na niedociągnięcia Sądu I inst. w rozpoznaniu istoty sprawy.

W sytuacji gdy nie doszło do wykazania Sądowi II inst. naruszenia przepisów postępowania, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy (art. 393¹ pkt 2 kpc) i gdy skutkiem tego Sąd Najwyższy zobowiązany był ocenić postawiony w kasacji zarzut naruszenia art. 417 § 1 kc na tle dokonanych ustaleń faktycznych, ocena ta nie mogła być krytyczna. Dokonane ustalenia wyłączają bowiem istnienie podstaw odpowiedzialności Skarbu Państwa przewidzianych w art. 417 § 1 kc. W takim zaś wypadku nie można było zgodzić się z zarzutem naruszenia tego przepisu.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy uznał kasację za bezpodstawną i w oparciu o art. 393¹² kpc orzekł jak w sentencji.

aw

jb.